

פתיחה לפרק "המוציא ייץ"

לו שימושים שונים לדרכים שונות, ולכל אחד מהם שיעור גודל משלו, האם קובעים לו שיעור מסוים אחד, או שקובעים את השיעור לפי המטרה שלמענה הוצא חפץ זה בכל מקרה לעצמו- ועוד, אף אם קובעים שיעור אחד לחומר שיש בו כמה שימושים, האם נקבע שיעור זה לפי הגדול בשיעורים או הקטן שבהם, או לפי המצוי והחשוב שבהם? ועוד, דבר אשר לעצמו אינו ראוי לשימוש, אבל בצירוף לחומר אחר יוכל להביא תועלת – לפי איזה שיעור קובעים את הגודל המינימלי שמתחייבים עליו? האם קובעים דברים לפי השיעור המצוי בעין או לפי כוונתו של המוציא? בירורן של שאלות אלה בכללן ובפרטיהן הוא ענינו של פרק זה.

בפרק "כלל גדול" נקבע הכלל היסודי כי "כל הכשר להצניע ומצניעים כנותו", אם הוציאוהו בשבת – מתחייבים עליו- ובפחות מכך – כיון שאינו חשוב אין בו חיוב מן התורה.

כלל זה מגדיר כיצד באים אנו לקבוע את השיעורים המינימליים להוצאת שבת, אולם כשלעצמו אינו מברר מה הם שיעורים אלה לגבי כל דבר ודבר לעצמו.

בפרק זה, כמו במקצת הפרק שלפניו והפרק שלאחריו, באים חכמים לברר מהו "שיעור חשוב" לגבי חומרים שונים- הבעיות בנושא זה הן לא רק בקביעה סתמית של שיעורים חשובים, אלא גם בעיות עקרוניות יותר; כגון, דבר שיש